

Afgang til Dpfjød osv., hvoraf han drager Nytte.

Wichfeld: Det forekommer mig, at man hidtil væsentlig formeget har set Sagen fra et ensidigt Standpunkt, idet man nemlig næsten udelukkende har talt om Forholdet mellem Kjøbstad og Land, om det Tab, Kjøbstæderne ville lide, derved; men jeg beder erindre, at denne Lov giver Landets Børn i det Hele, selve Producenterne, en hidtil ikke havt Leilighed til at forædle deres Produkt og udtage den Kraft, som findes deri. Kjøbstæderne fortære den mindste Del af Landets Kornproduktion i Brænderierne; den langt overveieende Del især af vort Byg søres til Udlandet, og derved gives der Fremmede Leilighed til at uddrage den Kraft, som vi selv kunde uddrage deraf; hvorved Landets Velstand vilde stige betydeligt. Det er mit Hovedargument. Jeg skal ikke tale om de Forhold, som grundigere udviklede, haade fra den ene og den anden Side, om de direkte og indirekte Fordele, som Landmanden kan have af selv at brænde sit Korn, eller om de Fordele, der kunne flyde af denne Næring for Kjøbstæderne; jeg mener, at det væsentligt er for det Hele, at denne Sag har Betydning, idet der ved den rette Anvendelse af denne Lov gives en stor Anledning til at udvikle Landets Velstand i en Grad, som der, saalænge Brænderidriften væsentlig var knyttet til Kjøbstæderne, ikke kunde være Tale om.

Fischer: Dersom det havde været muligt i det her foreliggende Tilfælde aldeles at opheve Bevillingsvæsenet, vilde jeg have følt mig stærkt fristet til at stemme for det Forslag, der gik ud derpaa. Finansministerens Forslag støtter sig imidlertid ogsaa til Meddelelse af Bevillinger, saa at vi, hvad enten vi tage Udvalgets Forslag eller Finansministerens Forslag, endnu komme til at blive staaende ved Bevillingsvæsenet. Det forekommer mig derfor, at det Forslag, der er stillet af Mindretallet under Nr. 4, har Meget for sig. Det gaar jo nemlig ud paa at blive ved det nu Bestaaende. Jeg har meget opmærksom hørt paa den ærede Ordførers Foredrag, og jeg har ved

at høre ham flere Gange maattet sige til mig selv: Men den ærede Ordfører taler jo dog i Grunden ikke for sit eget Forslag, men langt snarere for det nu Bestaaende; og Ministeren er ogsaa tilfaldt kommen derhen, at det dog maasse er bedst at vedtage Forslaget under Nr. 4. Jeg vil derfor tillade mig at anbefale dette, og jeg skal anføre et Moment til Støtte derfor, som ikke hidtil har været anført, hvor Meget der end tvovrigt er blevet talt i denne Sag. Den ærede Ordfører har navnlig gjentagne Gange henvist til, at man isjor vedtog en Lov om Brændevinshandel, og har stillet den ved Siden af det her foreliggende Lovforslag; men jeg vil dog erindre om, at med Hensyn til Brændevinshandel gjorde der sig ganske særlige Hensyn gjældende, som ikke kunne i Betragtning ved den foreliggende Sag eller ved Brændevinsproduktionen. Denne Sammenstilling lader sig altsaa ikke med Føie gjøre. Derimod tror jeg, at man maa fastholde, at der er visse Betingelser for en heldig Drift af et Brænderi, som ikke altid findes i selve Byerne, men som findes umiddelbart i Nærheden af dem, og man maa erindre, at det ofte er Tilfældet, at Landjurisdiktionen strækker sig umiddelbart op til en By. Der findes derfor ogsaa Brænderier, som ligge halvt paa Bygrund og halvt paa Landets Grund. Jeg tror derfor, at det er rigtigt, at man her bliver frit for Bevillingsvæsenet, og jeg vil altsaa stemme for Forslaget under Nr. 4. — Man har lagt megen Vægt paa, at der ved Lovforslaget gaves Afgang til en udvidet Brændevinsbrænding paa Landet, og den ærede sidste Tale synes at være stærkt grebet af den Tanke, at man ved at have fuldkommen fri Afgang til Brænderidrift paa Landet vil kunne opnåa store Goder for Landet. Jeg tror, at Sagen har langt ringere Betydning i saa Henseende, end man tillægger den. Det vil nemlig ganske sikkert vise sig, at intet Brænderi i Danmark vil kunne bestaa, naar det ikke drives til en ikke ringe Grad af Fuldkommenhed, og dersom man kjenner Noget til Driften af et Brænderi, vil man ogsaa vide, at der hører en høj Grad af Sagkundskab, en høj Grad af Paapasjellighed ikke blot hos Eieren, der forestaar det, men ogsaa